

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **V. D.**, zastoupená JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D., advokátem se sídlem Hradec Králové, Malé náměstí 124, proti žalované: **Vysoká škola hotelová a ekonomická s. r. o. (dříve Vysoká škola hotelová v Praze 8, spol. s r. o.)**, se sídlem Praha 8, Svídnická 506/1, zastoupená Mgr. Ing. Ing. Tomášem Kubíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Politických vězňů 21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020, č. j. 14 A 176/2018-44,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalobkyně **je p o v i n n a** zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované Mgr. Ing. Ing. Tomáše Kubíka.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 3. 2018, č. j. VŠH-IS/1076/2017/16840/2 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) rozhodla podle čl. 19 Studijního a zkušebního řádu Vysoké školy hotelové v Praze 8, spol. s r. o. (dále jen „SZŘ“) a § 56 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“), o ukončení studia žalobkyně ke dni 6. 9. 2017, jelikož žalobkyně neúspěšně vyčerpala všechny termíny pro složení státní závěrečné zkoušky dle čl. 17 odst. 10 SZŘ, čímž nesplnila své studijní povinnosti; konkrétně se jednalo o třetí neúspěšný pokus obhajoby diplomové práce. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 3. 4. 2018. Dne 16. 4. 2018 žalobkyně zaslala žalované dopis, v němž vyjádřila nesouhlas s ukončením studia, namítala nesprávný průběh státní závěrečné zkoušky a žádala rektora žalované, aby se k věci *vyjádřil a nabídl varianty řešení pro získání diplomu*. Na tento dopis žalovaná reagovala vyjádřením ze dne 2. 5. 2018, ve kterém zopakovala důvody, pro které bylo studium žalobkyně ukončeno. Dne 4. 5. 2018 podala žalobkyně (blíže

nezdůvodněnou) *žádost o přezkum* prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná dne 23. 5. 2018 vydala rozhodnutí č. j. VŠ/jedn.628/2018, v němž uvedla, že neshledala důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť důvody, pro něž bylo studium ukončeno, stále trvají. Žalovaná v něm dále upozornila, že se žádostí o přezkum prvostupňového rozhodnutí zabývala i přesto, že byla podána po uplynutí 30denní lhůty dle SZŘ.

[2] Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018 napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze. Namítala, že již dopis ze dne 16. 4. 2018 byl opravným prostředkem proti prvostupňovému rozhodnutí dle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, a proto nesouhlasila s žalovanou, že opravný prostředek nebyl podán včas. K věci samé žalobkyně vyslovila nesouhlas s průběhem zkoušky, který považuje za nezákonný, protože se obhajoby neúčastnila vedoucí její diplomové práce Ing. S. B., Ph.D. O její neúčasti nebyla žalobkyně informována a nevyžádala si tak v předstihu alespoň její vyjádření dle čl. 17 odst. 3 SZŘ. Dále žalobkyně namítala, že záznam o obhajobě práce byl pořízen *ex post*, nikoli v průběhu obhajoby; nadto nesplňuje požadavky dle čl. 17 odst. 4 SZŘ, neboť neobsahuje odpovědi studenta na otázky zkušební komise. Ze strany prorektora žalované PhDr. J. M., Ph.D. jí bylo také vyhrožováno odebráním bakalářského titulu. Konečně, žalobkyně napadala i samotné hodnocení diplomové práce, neboť ta dle jejího názoru splňuje obsahové a formální náležitosti závěrečné vysokoškolské práce. Vedoucí diplomové práce jí ostatně doporučila k obhajobě.

[3] Městský soud žalobu jako nedůvodnou shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Nejprve městský soud uvedl, že dopis ze dne 16. 4. 2018 svým obsahem odpovídal odvolání ve smyslu § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách a ačkoliv neobsahoval veškeré podstatné náležitosti dle § 37 odst. 1 správního řádu (nebylo výslovně uvedeno, proti jakému rozhodnutí podání směřuje), z jeho obsahu to bylo možné dovodit. Žalovaná sice pochybila, pokud žalobkyni nevyzvala v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění nedostatků podání, z jeho obsahu nicméně bylo zřejmé, čeho se žalobkyně domáhala; dopis navíc adresovala rektorovi vysoké školy, tedy správnímu orgánu, který dle § 68 odst. 5 zákona o vysokých školách, o odvoláních proti rozhodnutí o ukončení studia rozhoduje. Městský soud tak nesouhlasil s žalovanou, že odvolání bylo podáno opožděně, neboť odvolací řízení bylo zahájeno již okamžikem doručení podání žalobkyně ze dne 16. 4. 2018 (tj. dne 17. 4. 2018) a žádost ze dne 4. 5. 2018 byla doplněním odvolání. Žalovaná se s námitkami žalobkyně (vtělenými pouze do podání ze dne 16. 4. 2018 – pozn. NSS) věcně vypořádala ve vyjádření ze dne 2. 5. 2018, kde jí byly sděleny důvody, proč tyto námitky nebyly vyhodnoceny jako důvodné. Rozhodnutí žalované o odvolání, ve spojení s obsahem jejího vyjádření ze dne 2. 5. 2018, tak z pohledu požadavků kladených na odůvodnění správního rozhodnutí ob stojí. Pokud by městský soud zrušil žalované rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, jednalo by se o přehnaný formalismus.

[5] Pokud jde o žalobkyní rozporovaný rozsah záznamu o obhajobě práce, městský soud jej označil za odpovídající povaze tohoto úkonu. Upozornil, že se nejedná o stenoaznam průběhu zkoušky, neboť takový záznam není dle SZŘ vyžadován. Z protokolu byl „hrubý průběh“ obhajoby patrný. K neúčasti vedoucí diplomové práce městský soud odkázal na čl. 16 odst. 4 SZŘ, dle kterého se členy zkušební komise stávají také vedoucí a oponent závěrečné práce, jsou-li obhajobě přítomni. Dle čl. 16 SZŘ zkušební komisi pro státní závěrečnou zkoušku jmenuje rektor z osob schválených akademickou radou vysoké školy. Vzhledem ke skutečnosti, že vedoucí práce nebyla přítomna její obhajobě, nestala se členem zkušební komise (její účast nebyla nutná). K žalobkyní poukazované četnosti předchozích konzultací s vedoucí diplomové práce městský soud uvedl, že není podstatné, jak student postupoval při tvorbě práce, ale jakou práci nakonec vypracoval; četnost konzultací není součástí konečného

pokračování

hodnocení práce, a nešlo o důvod, proč žalobkyně práci neobhájila. Z tohoto důvodu městský soud nepovažoval za nutné provést důkaz výsledkem vedoucí diplomové práce.

[6] K samotnému hodnocení diplomové práce městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 - 141 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle něhož je „*klasifikace státní zkoušky výsledkem hodnocení vědomostí studenta, které náleží pouze zkušební komisi a nepodléhá soudnímu přezkumu.*“ Městský soud se tak nezabýval naplněním obsahových požadavků diplomové práce, neboť to přísluší pouze zkušební komisi, nikoli soudu; zrekapituloval nicméně zásadní deficity, které zkušební komise diplomové práci vytkla. Nadto městský soud uvedl, že i z posudku vedoucí diplomové práce vyplývá, že ačkoliv byla práce doporučena k obhajobě, byla na samé hranici obhajitelnosti; oponent tuto práci k obhajobě nedoporučil. Pro žalobkyni tak nemohl být závěr zkušební komise (hodnocení práce známkou *Fx*) překvapivý. Městský soud současně neshledal ani náznak libovůle ze strany zkušební komise.

[7] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka uplatnila pět okruhů kasačních námitek, a to (i) nedodržení právem předpokládaného průběhu obhajoby diplomové práce, (ii) nedostatečné zhodnocení diplomové práce žalovanou i soudem, (iii) nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, (iv) neprovedení navrhovaných důkazů (výslech vedoucí diplomové práce a vypracování odborného vyjádření či znaleckého posudku k obsahu práce) soudem a (v) nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[9] Stěžovatelka opakovaně vyjádřila nesouhlas s průběhem obhajoby diplomové práce, zejména proto, že se obhajoby neúčastnila vedoucí diplomové práce a byly odmítnuty důkazní prostředky, kterými stěžovatelka chtěla prokázat svá tvrzení o četnosti konzultací. K tomu dodala, že účast vedoucí práce je nepochybně důležitá, neboť může zkušební komisi informovat o průběhu tvorby závěrečné práce. Student má navíc podle čl. 17 odst. 3 SZŘ povinnost při zpracování práce postupovat podle pokynů vedoucího. Stěžovatelka tak neměla možnost vyžádat si vyjádření vedoucí diplomové práce, neboť se o její absenci u obhajoby dozvěděla až v době konání zkoušky. Dále stěžovatelka namítala, že práci v průběhu její tvorby konzultovala s vedoucí a jako důkaz pro svá tvrzení chtěla zkušební komisi předložit e-mailovou korespondenci, což komise odmítla. Tato konverzace byla vedena skrze školní server a byla bezodkladně po zkoušce (neznámo kým) smazána.

[10] Stejně jako v žalobě stěžovatelka namítala, že nebyl řádně pořízen záznam o obhajobě, neboť nemá náležitosti dle čl. 17 odst. 4 SZŘ, a byl vytvořen *ex post*, tj. poté, kdy žalobkyně požádala o nahlédnutí do svého studentského spisu, čemuž žalovaná vyhověla až po urgenci stěžovatelčina právního zástupce. Záznam je neúplný, nesprávný a nečitelný; neobsahuje též všechny připomínky, otázky a odpovědi a není zaznamenaná délka obhajoby. Není-li záznam o průběhu obhajoby úplný, stěžovatelka se nemůže účinně bránit proti průběhu a výsledku této zkoušky. V této souvislosti stěžovatelka nesouhlasí se závěry městského soudu v odst. [34], který tento záznam považoval za dostatečný.

[11] K průběhu obhajoby stěžovatelky dodala, že se zkušební komise chovala nevhodně a nespravedlivě, osočovala ji na základě domněnek. V rámci obhajoby komise konstatovala, že práce stěžovatelky je dobrá a vykazuje pouze formální vady. Komise ji doporučila, aby se dohodla s prorektorem na náhradním odevzdání práce. Následující den stěžovatelka zjistila, že tyto informace byly mylné a že výsledná známka ze zkoušky je *Fx* a tudíž již není

studentkou žalované, neboť nesplnila své studijní povinnosti. Prorektor, namísto poskytnutí relevantních informací, po stěžovatelce požadoval zaplacení školného, vyhrožoval ji odebráním bakalářského titulu a neumožnil ji nahlédnout do jejího studentského spisu. Rovněž odmítl, aby se k diplomové práci vyjádřila vedoucí této práce. Dle stěžovatelky městský soud pochybil, pokud jen stručně uzavřel, že záznam o průběhu obhajoby odpovídá povaze úkonu, přítomnost vedoucí práce nebyla podmínkou a ani nebyla nutná, a že výhrůžky o odebrání bakalářského titulu byly bezpředmětné.

[12] Dále stěžovatelka nesouhlasila se samotným hodnocením diplomové práce. Ta byla pravidelně konzultována a stěžovatelka postupovala dle pokynů vedoucí práce. Následně byla práce vedoucí doporučena k obhajobě, a proto stěžovatelka nabyla dojmu, že práce splňuje formální i obsahové požadavky pro její obhajobu. Tímto doporučujícím posudkem se však zkušební komise nezabývala a pouze navrhla, aby práce byla přepracována *v duchu obou posudků*; mezi závěry zkušební komise a vedoucí práce tak existují zásadní rozpory.

[13] Podle názoru stěžovatelky městský soud pochybil, pokud zamítl její návrh na provedení výslechu vedoucí diplomové práce, neboť svědkyně se mohla vyjádřit nejen k četnosti konzultací, ale také k samotné kvalitě diplomové práce. K tomu stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 - 79, dle kterého § 77 s. ř. s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, z něhož správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel. Dále stěžovatelka namítala, že vytýkala-li jí komise pouze kvalitu samotné práce, je v tomto případě možný soudní přezkum těchto závěrů, neboť kvalitu psané práce je možné zpětně objektivně posoudit. Stěžovatelka proto navrhovala, aby se městský soud zabýval samotným hodnocením kvality posuzované práce komisí a aby si v tomto směru vyžádal odborné vyjádření či znalecký posudek. K tomuto postupu odkázala na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 165/2012 - 22, a usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012 - 47. Městský soud tedy pochybil, pokud se nezabýval obsahem diplomové práce a nevyhodnotil, zda stěžovatelka naplnila obsahové požadavky na diplomové práce kladené.

[14] V poslední kasační námitce stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost odvolacího rozhodnutí žalovaného, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, z jakého důvodu nebylo odvolání stěžovatelky vyhověno. Žalovaná se nevypořádala se všemi námitkami týkajícími se průběhu obhajoby a samotného hodnocení diplomové práce, a proto byly dány důvody pro zrušení tohoto rozhodnutí dle § 76 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu, že je možné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí suplovat odkazy na obsah jiné písemnosti (dopis ze dne 2. 5. 2018 – pozn. NSS) žalované. V takových případech by účastníci řízení neměli jistotu, co je obsahem odůvodnění příslušného rozhodnutí a došlo by k narušení principu právní jistoty a předvídatelnosti správního rozhodování. K tomu odkázala na závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 684/06 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z www.nalus.usoud.cz).

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě a dále uvedla, že dle čl. 15 odst. 11 SZŘ má diplomová práce rozsah nejméně 60 stran a minimálně 108 000 znaků. Diplomová práce předložená stěžovatelkou měla rozsah pouze 48 stran a 62 933 znaků (celkově 52 stran a 66 717 znaků; počet znaků se počítá od úvodu, nezapočítávají se tak úvodní strany, prohlášení, abstrakt a obsah práce). Nebyly tedy splněny již základní požadavky na zpracování závěrečné práce dle SZŘ. Kromě těchto nedostatků práce vykazovala nedostatečnou hloubku, nedostatečné množství zdrojů atd. Na stanovený rozsah práce byla stěžovatelka upozorněna v rámci Diplomového semináře; popis rozsahu diplomové práce je taktéž stanoven ve vyhlášce rektora č. 10/2016 - *Zásady zpracování závěrečných kvalifikačních*

pokračování

práci a pravidla zpracování powerpointových prezentací k obhajobě závěrečných prací ze dne 7. 4. 2016, která je přístupná v informačním systému školy a na nástěnce v budově školy. Nedostatečný rozsah diplomové práce představuje překážku, kterou nelze napravit v rámci ústní obhajoby; lze tak učinit pouze v rámci dalšího pokusu o její vykonání, který však stěžovatelka již neměla k dispozici. Zkušební komise tak nemohla stěžovatelce navrhnout náhradní odevzdání diplomové práce, jelikož takový postup by byl v rozporu se SZŘ.

[16] K účasti vedoucí diplomové práce žalovaná uvedla, že tato nebyla ke dni 6. 9. 2017 již její zaměstnankyní, neboť jí ke dni 31. 8. 2017 skončil pracovní poměr. Jelikož nebyla vedoucí práce členem zkušební komise, nemohla ani svým vyjádřením zasáhnout do průběhu obhajoby. Ačkoliv vedoucí práci doporučila k obhajobě, navrhla stupeň hodnocení *E* a v posudku upozornila na nedodržení požadovaného rozsahu. Oponent Ing. Š. Ch. práci k obhajobě nedoporučil a ohodnotil jí známkou *Fx*. Dle čl. 15 odst. 12 SZŘ se nicméně obhajoba závěrečné práce koná i v případě, kdy jsou posudky negativní. Tvzení stěžovatelky o vyhrožování ze strany zaměstnanců žalované odmítla žalovaná komentovat, neboť je považuje za zcela nepodložená.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek v zásadě vyloučené.

[20] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek v nyní projednávané věci splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci (v rozsahu žalobních bodů) městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Městský soud posoudil všechny pro věc relevantní žalobní námitky, odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj rovněž zřejmé, jaký skutkový stav vzal městský soud za prokázaný a proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

[21] Stěžovatelka v bodě 22. kasační stížnosti pouze namítala, že se městský soud, s ohledem na *specifické okolnosti* dané věci, nedostatečně vypořádal s její argumentací týkající se deficitů obsahu záznamu o obhajobě, nepřítomností vedoucí diplomové práce u obhajoby a chováním zkušební komise a výhrůzkami o odebrání bakalářského titulu. Nejvyšší správní soud považuje vypořádání těchto námitek v odůvodnění napadeného rozsudku za dostatečné, a to i v kontextu stěžovatelkou blíže nerozvedeného tvrzení o specifických okolnostech věci, které vyžadovaly

odůvodnění (ze strany městského soudu) podrobnější. Nepřítomností vedoucí diplomové práce se městský soud přezkoumatelně věnoval v odst. [36], k záznamu o obhajobě a jeho náležitostech se vyjádřil v odst. [32] až [34], a k tvrzenému nevhodnému chování komise a prorektora se stručně vyjádřil v odst. [37].

[22] Pokud jde o další kasační námitky, Nejvyšší správní soud považuje nejprve za potřebné uvést, že se zcela ztotožňuje s názorem městského soudu, podle kterého jsou na nyní projednávanou věc aplikovatelné závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 1/2009 – 141; kasační soud nicméně pro danou věc považuje za podstatné jiné závěry v tomto rozsudku vyslovené, než ty, ze kterých vycházel městský soud.

[23] Ve věci sp. zn. 9 As 1/2009 se Nejvyšší správní soud zabýval případem, kdy se stěžovatel (student vysoké školy) bránil správní žalobou proti výsledku státní souborné zkoušky, která byla zkušební komisí fakulty kvalifikována hodnocením „neprospěl“. Žalobou bylo napadeno sdělení proděkana fakulty (vydané v zastoupení jejího děkana), reagující na nesouhlas žalobce se způsobem vyřízení jeho žádosti o změnu klasifikace jeho zkoušky (z „neprospěl“ na „dobře“) děkanem fakulty. Městský soud v Praze tuto žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobou napadené sdělení proděkana není správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a žaloba proto byla nepřípustná podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., a § 70 písm. a) s. ř. s. Vycházel přitom z úvahy, že zkušební komise není orgánem, kterému by bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob v oblasti veřejné správy; klasifikací zkoušky jsou pouze hodnoceny vědomosti studenta v průběhu jeho studia. Zákon o vysokých školách ani interní předpis fakulty (Studijní a zkušební řád) nepředpokládají možnost studenta žádat o změnu klasifikace udělené mu při zkoušce; o takové „žádosti“ proto nemůže být jakkoli rozhodováno ve smyslu vydání rozhodnutí při výkonu veřejné správy. Cítí-li se student způsobem klasifikace svých znalostí poškozen, může se nepochybně obrátit se stížností na příslušného akademického funkcionáře, vyřízení takové stížnosti je však jen stanoviskem představitele školy, nikoli rozhodováním o právech a povinnostech studenta. Z tohoto důvodu proto městský soud nepovažoval žalobou napadené sdělení proděkana fakulty (stejně jako jemu předcházející odpověď děkana) za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a žalobu proto pro nedostatek věcné podmínky řízení odmítl.

[24] Nejvyšší správní soud, který se věci zabýval na základě kasační stížnosti žalobce, dospěl v rozsudku č. j. 9 As 1/2009 – 141, k odlišným závěrům. Uvedl, že „[s] konáním každé zkoušky [...] není spojeno pouze její ohodnocení, ale zákon s konáním zkoušky spojuje také subjektivní veřejné právo studenta na to, aby daná zkouška proběhla za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d)], přičemž tomuto právu studenta odpovídá povinnost vysoké školy stanovené podmínky dodržet. V tomto kontextu lze v kontrole jejich dodržení spatřovat výkon státní správy. Jinými slovy, veřejná vysoká škola, resp. její orgán rozhodující ve věci dodržení podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání státní zkoušky je vykonavatelem veřejné správy, která na něho byla přenesena [...] prostřednictvím akreditace daného studijního programu a registrace vnitřních předpisů, včetně studijního a zkušebního řádu. **Rozhodování ve věci dodržení stanovených podmínek během zkoušky se tedy nepochybně týká rozhodování o právech a povinnostech studenta, na které se vztahuje ustanovení § 68 zákona o vysokých školách; to znamená, že pokud student v tomto směru podá žádost, musí být o této žádosti rozhodnuto a student o tom musí být prokazatelně uvědoměn (§ 68 odst. 1 a 2 uvedeného zákona). Příslušný orgán vysoké školy přitom rozhoduje jako orgán veřejné správy. [...] V obecné rovině má tedy rozhodnutí ve věci dodržení podmínek (stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem) pro konání státní zkoušky charakter rozhodnutí ve věcech veřejné správy, které podléhá přezkumu ve správním soudnictví.** Městský soud proto pochybil, pokud v části svého odůvodnění dospěl k opačnému závěru. Skutečnost, zda se jedná o problematiku týkající se přijímacího řízení či problematiku zákonného průběhu

pokračování

zkoušky, přitom není rozhodná. Rozhodné je, [...] že v obou zmíněných případech lze vycházet z autoritativní povahy rozhodnutí rektora, resp. děkana. Ten zde vystupoval jako nositel pravomoci propůjčené státem vysoké škole jako veřejnoprávní korporaci, což je pro posuzovanou věc podstatné.

[25] Pokud jde o rozsah soudního přezkumu, Nejvyšší správní soud uzavřel, že „[s]tudent při konání státní zkoušky nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ní související, který je primárně určen podmínkami danými studijním programem, resp. studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách]. „Řádný proces“ garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek. Hodnocení vědomostí uplatněných studentem u zkoušky náleží pouze zkušební komisi, před níž ji student koná [...] V tomto směru tedy Nejvyšší správní soud soubíjí s městským soudem, že klasifikaci státní zkoušky jsou hodnoceny vědomosti studenta, které nemohou být podrobeny soudnímu přezkumu. **Princip přezkumu (státních) zkoušek na vysoké škole nespočívá a ani spočívat nemůže v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při výkonu zkoušky a přezkumu tomu odpovídajícího ohodnocení ze strany zkoušejícího, nýbrž v přezkumu zákonnosti těch postupů, které lze ve smyslu shora uvedeného podřadit pod výkon státní správy.** V závislosti na zjištěném porušení podmínek „řádného procesu“ stanovených pro konání státní závěrečné zkoušky (či jiné zkoušky) by bylo možné např. z důvodu neúplného či chybného obsazení zkušební komise, případně jiného porušení pravidel stanovených právními či studijními předpisy, rozhodnout o anulaci příslušné zkoušky.“

[26] Shora uvedené závěry lze tedy shrnout tak, že (i) student vysoké školy může požádat orgán vysoké školy o přezkum dodržení stanovených podmínek jím absolvované zkoušky, (ii) orgán fakulty při vyřízení této žádosti vystupuje jako orgán veřejné správy při výkonu veřejné správy a o této žádosti vydává rozhodnutí, (iii) toto rozhodnutí je soudně přezkoumatelné v řízení vedeném dle § 65 a násl. s. ř. s., přičemž (iv) soudní přezkum se omezuje pouze na dodržení zákonem a vnitřními předpisy vysoké školy stanoveného postupu zkoušky.

[27] Závěry ad (i) až (iii) uvedené výše, lze vztáhnout i na věc nyní projednávanou, kdy stěžovatelka rozporuje průběh obhajoby své diplomové práce a způsob hodnocení této práce.

[28] Z pohledu nyní posuzované věci lze tedy ve světle výše konstatovaných judikatorních závěrů konstatovat, že se **stěžovatelka mohla proti tvrzeným deficitům při hodnocení její diplomové práce zkušební komisí bránit u příslušného orgánu žalované, a pokud by v tomto smyslu podala žádost o přezkum výsledku obhajoby, bylo by povinností orgánů vysoké školy o takové žádosti rozhodnout; takové rozhodnutí by pak podléhalo soudnímu přezkumu v řízení vedeném dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.**

[29] Stěžovatelka sice s výsledkem obhajoby své diplomové práce vyjádřila nesouhlas, netrvala však na tom, aby příslušný orgán žalované tento výsledek přezkoumal a rozhodl o něm; **žalobou napadla až následující rozhodnutí o ukončení jejího studia,** které z neúspěchu stěžovatelky při obhajobě diplomové práce již pouze vycházelo.

[30] Je tedy zřejmé, že **veškerá argumentace stěžovatelky upínající se k průběhu obhajoby její diplomové práce a k jejímu věcnému posouzení měla být uplatněna v jiném řízení a nikoli až v rámci řízení o ukončení jejího studia.** Pokud stěžovatelka závěr o neúspěšné obhajobě diplomové práce nezpochybnila způsobem výše popsáním v bodě [27], respektive **nedomáhala-li se soudní ochrany ve věci přezkumu dodržení všech podmínek obhajoby diplomové práce, nemůže být tato argumentace úspěšně uplatněna až v jiném, samostatném řízení o ukončení studia.** Takový postup neumožňuje ani § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s., neboť výsledek obhajoby diplomové práce sice byl *závažným*

podkladem pro vydání rozhodnutí o ukončení studia stěžovatelky, tento podklad však mohl být podroben samostatnému soudnímu přezkumu, jak bylo vyloženo shora.

[31] Městský soud sice pochybil, zabýval-li se touto argumentací stěžovatelky věcně, nicméně neuznal-li její důvodnost, nastal tím stejný důsledek, jako v případě, kdy by se jí z důvodů výše vyložených věcně nezabýval vůbec. Není proto třeba hodnotit, zda závěr ad (vi) vyslovený v rozsudku tohoto soudu č. j. 9 As 1/2009 – 141 (viz odst. [27] výše), ke kterému se městský soud přihlásil, obстоjí i ve světle pozdější judikatury tohoto soudu zmiňované v odst. [13] tohoto odůvodnění, neboť k zodpovězení této otázky mohlo dojít pouze v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku obhajoby diplomové práce.

[32] Ze stejného důvodu nemůže být úspěšná ani kasační námitka, kterou stěžovatelka poukazovala na to, že městský soud neprovedl jí navrhané důkazy (výslech vedoucí diplomové práce a odborné vyjádření či znalecký posudek hodnotící obsah této práce). Jestliže bylo vyloučeno, aby se městský soud věcně zabýval průběhem obhajoby diplomové práce a jejím obsahem, je provedení důkazů směřujících do tohoto věcného hodnocení nadbytečné *per se*. Není proto podstatné, z jakých důvodů městský soud navrhané důkazy odmítl provést; podstatné je, že pokud tyto důkazy pro nadbytečnost neprovedl, postupoval správně.

[33] Konečně, stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že městský soud pochybil, nezrušil-li rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018 pro nepřezkoumatelnost. *Ratio decidendi* rozhodnutí o ukončení studia, potažmo rozhodnutí o odvolání, stojí na existenci objektivní skutečnosti, kterou bylo neúspěšné vyčerpání všech pokusů o obhájení diplomové práce stěžovatelkou, s čímž SZŘ automaticky spojuje důsledek, kterým je nesplnění podmínek pro úspěšné dokončení studia. Kasační (i žalobní) námitky stěžovatelky se však víceméně vztahují pouze k průběhu obhajoby diplomové práce, nikoli k důvodu, o které se tato rozhodnutí opírají; tyto námitky však, jak již bylo opakovaně konstatováno výše, v tomto řízení již nemají místa.

[34] Jakkoli lze přisvědčit názoru stěžovatelky, že odůvodnění rozhodnutí o odvolání nemůže být „doplněno“ obsahem předcházejícího sdělení rektora žalované ze dne 2. 5. 2018, tato dílčí nesprávná úvaha městského soudu nemá na správnost jeho závěru o přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí vliv. Nelze totiž přehlédnout, že rozhodnutí o ukončení studia bylo odůvodněno (výlučně) tím, že stěžovatelka neúspěšně vyčerpala všechny termíny pro složení obou částí státní závěrečné zkoušky dle čl. 17 odst. 10 SZŘ, což je ve smyslu čl. 19 odst. 1 písm. b) SZŘ důvodem pro ukončení jejího studia. Za situace, kdy stěžovatelka proti tomuto rozhodnutí brojila odvoláním, kterým se pouze bez bližšího odůvodnění domáhala jeho přezkoumání, stačilo, aby rektor žalované přezkoumal existenci důvodu pro ukončení studia uvedeného v prvoinstančním rozhodnutí. To rektor žalované učinil a srozumitelně závěry prvoinstančního rozhodnutí aproboval. Fakt, že se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s tím, zda průběh obhajoby diplomové práce odpovídá požadavkům zákona o vysokých školách a SZŘ, na uvedeném nic nemění, a to i s přihlédnutím k tomu, že mu byl nesouhlas stěžovatelky s výsledkem obhajoby diplomové práce znám. Jak již bylo opakovaně konstatováno, tato otázka nemohla být řešena v rámci řízení o ukončení studia a nebyl proto důvod, aby se jí rektor žalované v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval.

[35] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na všechny skutečnosti výše uvedené shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto jí dle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s., zamítl.

[36] O náhradě nákladů tohoto řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nenáleží. Procesně úspěšné žalované naopak

pokračování

právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti přísluší. Ačkoliv náklady na zastoupení správních orgánů advokátem lze označit jako účelně vynaložené pouze výjimečně, neboť tyto orgány, vybavené dostatečným materiálním a personálním substrátem, mají být v zásadě schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů, v nynější věci nelze přehlédnout, že se jedná o soukromou vysokou školu, jejíž součástí není právnická fakulta a nenabízí žádný studijní právní obor; lze tudíž předpokládat, že nedisponuje dostatečně kvalifikovaným personálem, který by byl schopen jí kvalifikovaně zastupovat v řízení před kasačním soudem. Náklady na právní zastoupení žalované proto lze považovat za účelně vynaložené (analogicky srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. II. ÚS 376/12).

[37] Právní zástupce žalované požadoval uhrazení tří úkonů právní služby, a to převzetí věci, vyjádření se k výši nákladů řízení a vyjádření ke kasační stížnosti. Za účelně vynaložený úkon bylo ovšem možné akceptovat pouze vyjádření se ke kasační stížnosti, neboť k převzetí věci advokátem došlo již v řízení před městským soudem a vyjádření se k výši nákladů řízení není ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) úkonem právní služby. Proto právnímu zástupci žalované náleží náhrada nákladů a hotových výdajů pouze za jeden právní úkon, a to za vyjádření ke kasační stížnosti.

[38] Náklady žalované jsou tak tvořeny částkou 3 100 Kč za jeden úkon právní služby jejího zástupce podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Přiznána byla též náhrada hotových výdajů zástupce, která činí dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za úkon právní služby. Celkem tak jsou náklady zastoupení tvořeny částkou 3 400 Kč. Jelikož advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená odměna o částku odpovídající této dani. Celkovou částku 4 114 Kč představující náhradu nákladů řízení je stěžovatelka povinna zaplatit žalované do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. září 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu